

ΑΝΩ ΛΙΟΣΙΑ
Στις μακέτες
όλα είναι εντάξει

Οσμή σκανδάλων και σκουπιδιών στο δήμο
της Αττικής με τις υψηλότερες χρηματοδοτήσεις.

Του Νίκου Βαφειάδη - Φωτογραφίες: Δημήτρης Μιχαλάκης

A large flock of seagulls is flying over a massive pile of garbage. The birds are in various stages of flight, with some wings spread wide and others tucked. The garbage is a chaotic mix of plastic bags, bottles, and other debris, piled high and extending into the distance. The sky is blue with some clouds, and the ground is a mix of dirt and trash. The overall scene is one of environmental neglect and the impact of waste management issues.

Παρά το φαινομενικό κλείσιμο
του ΧΥΤΑ Ανω Λιοσίων
και την υποτιθέμενη
αποκατάσταση
του χώρου των 1.200
στρεμμάτων που καλύπτει,
η αλήθεια είναι τελείως
διαφορετική. Το «κύτταρο»
της Φυλής, στο οποίο
καταλήγουν πλέον τα σκουπίδια
του Λεκανοπεδίου,
βρίσκεται ακριβώς δίπλα.
Απλώς υπάγεται διοικητικά
στο δήμο Φυλής.

Η περιοχή των Ανω Λιοσίων από ψηλά: τα κοντέινερ ζουν και βασιλεύουν, στεγάζοντας ακόμη τους σεισμοπαθείς του '99.

Τώρα που τελειώσαν οι υποσχέσεις στα Ανω Λιόσια, οι ακριβοπληρωμένες φιέστες και το πυροτέχνημα του Ακράτητου στην Α΄ Εθνική, η απογοήτευση και το αίσθημα αδικίας πνίγουν τους κατοίκους και ιδιαίτερα τη νεολαία, που οδηγείται στο περιθώριο και στην ανεργία. Υπερχρεωμένος, σε πλήρη παρακμή, με τον πρώην δήμαρχό του, Νίκο Παπαδήμα, υπόδικο σε βαθμό κακουργήματος για οικονομικά εγκλήματα, με εκατοντάδες σεισμοπαθείς οκτώ χρόνια μετά το σεισμό να ζουν ακόμη στα κοντέινερς, με τη χωματερή να ζει και να βασιλεύει, τα τοξικά απόβλητα να στραγγίζουν στα γειτονικά χωράφια και τις διοξίνες να δηλητηριάζουν την ατμόσφαιρα, ο δήμος με τα μεγαλύτερα έσοδα του Λεκανοπεδίου ευημερεί μόνο στις μακέτες. Κερδοσένοι, όπως πάντα, οι επιτηδευοί, που «αξιοποίησαν» τον πακτωλό του δημοσίου χρήματος προς ίδιον όφελος, δημιουργώντας τεράστιες περιουσίες.

Οι ημιτελείς διώροφες οικοδομές των σεισοπιλήκτων του 1999, οι δεκάδες οικισμοί με κοντέινερς, οι ασυνήρητοι δρόμοι, οι σπασμένοι σωλήνες, το χώμα που αιω-

ρείται στον αέρα συνθέτουν μια πρώτη εικόνα για τον επισκέπτη. Στην πλατεία Ηρώων, το δημαρχείο, ζωσμένο από σκαλωσιές, ανακαινίζεται. Στους εσωτερικούς χώρους του ισογείου, τα γραφεία των δημοτικών επιχειρήσεων σε πλήρη μαρασμό. Στα τζάμια της εισόδου αναρτημένες οι άδειες παραμονής των αλλοδαπών: Muhammad, Kabir, Abdul, Etmonda... Ένας δήμος υπερχρεωμένος. Τα χρέη του, μαζί με αυτά των τριών δημοτικών επιχειρήσεων, ξεπερνούν σήμερα τα 300 εκατομμύρια ευρώ.

Κι όμως, τα έσοδά του είναι τεράστια. Ως αντισταθμιστικό όφελος για την υποβάθμιση της περιοχής, λόγω της «φιλοξενίας» του μοναδικού Χώρου Υγιεινής Ταφής Απορριμμάτων (ΧΥΤΑ) της Αττικής, λαμβάνει εδώ και 15 χρόνια το 6% των τελών που πληρώνουν οι κάτοικοι του Λεκανοπεδίου, ποσόν που έχει φτάσει τα 30 περίπου εκατομμύρια ευρώ ετησίως. Στις δόξες τους δήμος και δημοτικές επιχειρήσεις έφτασαν να απασχολούν 1.500 - 2.000 εργαζόμενους, σε ένα δήμο 30.000 κατοίκων. Η τοπική ποδοσφαιρική ομάδα, ο Ακράτητος, απέκτησε γήπεδο επαγγελματικών προδιαγραφών, πραγματοποίησε πανάκριβες

μετεγγραφές και ανέβηκε σε χρόνο-ρεκόρ στην Α΄ Εθνική, για να κατακυλήσει όταν έσκασε η φούσκα ξανά στην Δ΄ Εθνική.

«Ζούμε σε μια εποχή που η αλήθεια κρύβεται πίσω από το ψέμα και το ψέμα πίσω απ' την αλήθεια. Στο δήμο μας με τα ψέματα φτιάχναμε μία πόλη "πρότυπο" και με τις λίγες αλήθειες τη σημερινή της μορφή. Κανονικά τα Ανω Λιόσια πρέπει να ονομαστούν πόλη της μακέτας. Μόνο στη μακέτα βλέπονται. Εκεί υπάρχουν τα πάντα σε τάξη. Από εδώ οι χώροι πρασίνου, από εκεί οι πεζόδρομοι και στο βάθος το Πάρκο Πόλης να σφύζει από ζωή...», γράφει στην τοπική εφημερίδα «Ενημέρωση» ο Πέτρος Ξεροκασιτής.

Οι αντιφάσεις βγήκαν κάποια στιγμή στην επιφάνεια. Οι λογιστικές πράξεις δεν έβγαιναν. Αυτό έκριναν οι επιθεωρητές του υπουργείου Οικονομίας, που πραγματοποίησαν, ύστερα από καταγγελίες δημοτικών υπαλλήλων, οικονομικό-διαχειριστικό έλεγχο τον Ιούλιο του 2004. Διαπιστώθηκε έλλειμμα 53,7 εκατ. ευρώ στη διαχείριση του Ταμείου Παρακαταθηκών και Δανείων των Ανω Λιοσίων. Έλλειμμα επίσης 15,4 εκατ. ευρώ διαπι-

στώθηκε στην οικονομική υπηρεσία του δήμου, η οποία λειτουργούσε τελείως παράνομα. Τα ελλείμματα καταλογίστηκαν στον τότε δήμαρχο, Ν. Παπαδήμα, αλλά και στον αρμόδιο ελεγκτή εσόδων-εξόδων του ΟΤΑ. Σε άλλο διαχειριστικό έλεγχο διαπιστώθηκε πως ο πρώην δήμαρχος προέβη σε εξωταμειακή διαχείριση μέσω ελβετικών τραπεζών ποσού 9,5 εκατ. ευρώ που είχε εισπράξει από τον ΟΔΔΥ για ανταποδοτικά τέλη, με συνέπεια να προστεθεί στο δημοτικό έλλειμμα το ποσόν αυτό, το οποίο επίσης καταλογίστηκε στον πρώην δήμαρχο.

Σεισμόπληκτοι και... «ανάπλαση»

Ο φονικός σεισμός της 7ης Σεπτεμβρίου του 1999, που είχε ως επίκεντρο τη Φυλή, ισοπέδωσε στην κυριολεξία τα Ανω Λιόσια. Το κράτος μοίρασε στους χιλιάδες σεισμοπαθείς αντίσκηνα στην αρχή, αργότερα τροχόσπιτα και στο τέλος κοντέινερς. Δεκάδες οικισμοί από κοντέινερς δημιουργήθηκαν μέσα στην πόλη. Στους χιλιάδες σεισμόπληκτους δόθηκε από το κράτος ένα άτοκο δάνειο 163.400 δρχ./τ.μ., ενώ η αντισεισμική θωράκιση και τα υπόγεια καλύπτονταν ▶

ΝΙΚΟΣ ΠΑΠΑΔΗΜΑΣ Ο «πρίγκιπας της Αυτοδιοίκησης»

Ο Ν. Παπαδήμας, δικηγόρος στο επάγγελμα, πρωτοεξελέγη δήμαρχος, ως υποψήφιος του ΠΑΣΟΚ στα Ανω Λιόσια, το 1990 σε ηλικία 28 ετών, με κεντρικό προεκλογικό σύνθημα: «Οχι άλλα σκουπίδια στα Ανω Λιόσια!». Σταθμίζοντας όμως τα αστρονομικά έσοδα που θα έπαιρνε από τη λειτουργία του ΧΥΤΑ, λόγω της κατάργησης τότε της χωματερής του Σχιστού, αποφάσισε να «ανακουφίσει» τους Αθηναίους και να δεχτεί «προσωρινά» τα σκουπίδια.

Αντίθετα έμεινε πιστός σε μια άλλη προεκλογική του δέσμευση, εξαπολύοντας πογκρόμ κατά των Τσιγγάνων, που είχαν εγκατασταθεί στην περιοχή από τις αρχές της δεκαετίας του '60. Αρνιόταν να τους γράψει στο δημοτολόγιο, δεν δεχόταν τα παιδιά τους στο σχολείο, τους επέβαλλε εξοντωτικά πρόστιμα, απαλλοτριώνει τα σπίτια και τα οικόπεδα που κατείχαν νόμιμα. Παρά δε τα πορίσματα που εκδόθηκαν εις βάρος του, συνέχισε ανενόχλητος στην ίδια κατεύθυνση.

Ο Ν. Παπαδήμας είχε ιδιαίτερα στενές σχέσεις με τον υπουργό ΠΕΧΩΔΕ, Κώστα Λαλιώτη, ο οποίος τον αποκαλούσε χαρακτηριστικά «πρίγκιπας της Αυτοδιοίκησης», επειδή, όπως υποστήριζε, προσέφερε τεράστια εξυπηρέτηση στην Αττική με τη λειτουργία της χωματερής.

Και επειδή ουδέν μονιμότερον του προσωρινού, ο ΧΥΤΑ εξακολούθησε σε όλη τη διάρκεια της 15ετούς θητείας του δημάρχου (1990 - 2005) να λειτουργεί κανονικά. Κάθε φορά που προέκυπτε κάποιο πρόβλημα, ο δήμαρχος απλώς ανέβαζε τις οικονομικές απαιτήσεις του, εξασφαλίζοντας ταυτόχρονα υποσχέσεις για έργα στην περιοχή από τις εκάστοτε κυβερνήσεις, αποκτώντας το προσωπικό «άρχοντας των σκουπιδιών». Προκειμένου δε να μη χάσει τα πλούσια ανταλλάγματα για τη χωματερή, έφτασε στο σημείο να μπλοκάρει δικαστικά τη χωροθέτηση ΧΥΤΑ σε άλλη περιοχή.

Με το σύνθημα «γρήγορη ανάπτυξη» ανοίχτηκε σε όλα τα επίπεδα, άρχισε να παίρνει σημαντικές αποφάσεις ερήμην του δημοτικού συμβουλίου και υπερφόρτωσε τις δημοτικές επιχειρήσεις με πλεονάζοντες υπαλλήλους, μέσω του γνωστού «πελατειακού συστήματος».

Στις 7 Νοεμβρίου του 2005, μετά τον έλεγχο των οικονομικών επιθεωρητών, τα τεράστια ελλείμματα που διαπίστωσαν, αλλά και την αποκάλυψη ότι 10 εκατομμύρια ευρώ, που είχε εισπράξει από τον ΟΔΔΥ ως αντισταθμιστικά όφελος για τον ΧΥΤΑ, τα είχε καταθέσει παράνομα στην ελβετική τράπεζα HSBC, ο Ν. Παπαδήμας αναγκάστηκε να παραιτηθεί. Τον αντικατέστησε για λίγους μήνες μέχρι τις τελευταίες εκλογές ο τότε αντιδήμαρχος Βαγγέλης Χριστοφυλάκης. Μετά τη διενέργεια προκαταρκτικής δικαστικής έρευνας, που παρήγγειλε ο τότε προϊστάμενος της Εισαγγελίας Πρωτοδικών Αθήνας Δημ. Παπαγελοπούλου, σχηματίστηκε η υπ' αριθμ. Β-2005/2384 δικογραφία και ασκήθηκε εις βάρος του Ν. Παπαδήμα ποινική δίωξη σε βαθμό κακουργήματος, η οποία από τον περασμένο Δεκέμβριο βρίσκεται στα χέρια του 10ου ειδικού ανακριτή.

Η αίσθηση του ανεργάστου διαποτίζει και τις ενασχολήσεις της νεολαίας.

εξολοκλήρου από την Ε.Ε. και το Πρόγραμμα Δημοσίων Επενδύσεων.

Τότε εμφανίστηκε ο Ν. Παπαδήμας και κάλεσε τους σεισμόπληκτους να δώσουν τα χρήματα που πήραν ως κρατική βοήθεια στον δήμο, ο οποίος σε συνεργασία με την κοινοπραξία «ΑΚΤΩΡ Α.Τ.Ε.» - «ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΤΕΧΝΟΔΟΜΙΚΗ Α.Ε.» - «ΤΕΒ Α.Ε.» θα κατασκεύαζε τα σπίτια πολύ πιο γρήγορα και σε πολύ χαμηλότερες τιμές. Η «Ανάπλαση», όπως ονομάστηκε το πρόγραμμα, αρχικού προϋπολογισμού 59 δισ. δρχ., προέβλεπε ένα συνολικό ανασχεδιασμό της πόλης, ο οποίος περιελάμβανε και την ανάπλαση των κοινοχρήστων χώρων. Το δέλεαρ ήταν μεγάλο και έτσι η προσέλευση υπήρξε αθρόα. Οι σεισμοπαθείς έπαιρναν τα χρήματα που δικαιούνταν από το κράτος και τα κατέθεταν στο λογαριασμό της Τεχνικής Εταιρείας του δήμου (ΔΕΤΕΑΛΑ). Το έργο δημοπρατήθηκε το

2001. Αφορούσε την κατασκευή 1.022 οικιών (2.500 διαμερισμάτων) μέσα σε διάστημα 18 μηνών.

Τι έγινε στη συνέχεια; Ο λόγος στη σεισμόπληκτη Σταυρούλα Πιαστοπούλου: «Το δικό μας σπίτι καταστράφηκε για πρώτη φορά από τις πλημμύρες το 1998. Τα χρήματα που μας έδωσε τότε το κράτος ως βοήθεια τα πήρε ο δήμος για να τα επικοινοδοτήσει. Λίγους μήνες αργότερα έγινε ο σεισμός. Μπήκαμε στο πρόγραμμα ανάπλασης και καταθέσαμε όλα τα χρήματα στο δήμο. Εγώ έδωσα σε τρεις δόσεις 47.000 ευρώ. Μας κάλεσαν να δούμε τα σχέδια, να διαλέξουμε τα είδη υγιεινής, τα καλοριφέρ, τα κάγκελα, τα αλουμίνια... Αυτό ήταν. Μετά μας ξεχάσανε. Οποιοσ φώναζε, ερχόταν το συνεργείο και του άνοιγε τη λακούβα για το υπόγειο. Μετά φωνάζαμε πάλι για τα μπετά, μετά για το χτίσιμο. Αφήναν τον τοίχο στη μέση και πήγαιναν να χτίσουν αλλού,

που φώναζαν περισσότερο. Προηγούνταν τα σπίτια των “πράσινων” ψηφοφόρων και βέβαια των ντόπιων που είναι Αρβανίτες. Εμείς από το 1970 είμαστε εδώ και ακόμη ξένους μας λένε. Εδώ πιο πάνω που βλέπετε, ήταν σκέτα χωράφια. Με τα δικά μας λεφτά χτίσανε ολόκληρο οικισμό. Δικοί τους άνθρωποι. Γίνανε τα χωράφια σπίτια και τα σεισμόπληκτα τίποτα. Εμείς ακόμη δεν μπορούμε να μπούμε μέσα, παρ’ ό,τι έχω γιο με 80% αναπηρία».

Η υπερίφημη «Ανάπλαση» έμεινε στη μέση. Μόνο 29 σπίτια παραδόθηκαν ολοκληρωμένα. Κάποια από αυτά εγκαταστάθηκαν τρεις φορές, σύμφωνα με μαρτυρία της Άννας Πιαστοπούλου, 79 ετών, που ζει ακόμη σε κοντέινερ: «Δύο διαμερίσματα ήταν. Ηρθε ο Πάγκαλος πρώτη φορά και τα εγκαταίασε. Μετά ο Λαλιώτης. Τελευταίος ήρθε ο Σημίτης, χτυπάγανε οι καμπάνες όλη τη μέρα θυμάμαι... Μετά μας ξεχάσανε. Τον ▶

Πέτρος Λιόσα: Αρχηγός αλβανικής φάρας από την Αρτα, που κατέλυσε τη φραγκική κυριαρχία στη Δυτική Ελλάδα και στην Ηπειρο. Μετά τον θάνατό του (1374) η φάρα του εξεδιώχθη και ύστερα από διαρκείς μετακινήσεις έφτασε στην Αττική (Λιόσα, Λιοσάτι κ.λπ.). Το επώνυμο Λιόσης είναι πολύ διαδεδομένο σήμερα στα Ανω Λιόσια.

Τα χρέη του Δήμου Ανω Λιοσίων, μαζί με αυτά των τριών δημοτικών επιχειρήσεων, ξεπερνούν σήμερα τα 300 εκατομμύρια ευρώ. Κι όμως, τα έσοδά του είναι τεράστια. Ως αντισταθμιστικό όφελος για την υποβάθμιση της περιοχής, λόγω της «φιλοξενίας» του ΧΥΤΑ, λαμβάνει εδώ και 15 χρόνια ένα ποσό 30 περίπου εκατομμυρίων ευρώ ετησίως.

Η Άννα Πιαστοπούλου έδωσε 47.000 ευρώ και ζει ακόμη σε κοντέινερ.

Η οικογένεια της Νατάσας από τον Πόντο ζει και αυτή σε κοντέινερ.

Πολλοί κάτοικοι ζουν σε σπίτια κάτω από τους (επικίνδυνους για την υγεία) πυλώνες της ΔΕΗ...

Όταν φυσούν νοτιοδυτικοί άνεμοι, στα Ανω Λιόσια πλανιέται η μυρωδιά της αποσύνθεσης από τη χωματερή.

Όταν έσκασε η «φούσκα», ο Ακράτητος καταράκλισε ξανά στην Δ' Εθνική.

Η περίφημη «Ανάπλαση» έμεινε στη μέση. Μόνο 29 σπίτια παραδόθηκαν ολοκληρωμένα. Κάποια από αυτά εγκαινιάστηκαν τρεις φορές, σύμφωνα με μαρτυρία της Άννας Πιαστοπούλου, 79 ετών, που ζει ακόμη σε κοντέινερ.

δήμαρχο δεν τον έβρισκες πουθενά, κρυβόταν. Πήγαινε στο κτίριο της ραδιοφωνίας, με κλειδωμένη την κάτω πόρτα και δεχόταν όσους ήθελε. Δεν είναι μόνο τα χρήματα που δώσαμε εμείς, δόθηκαν τότε για τους σεισμοπαθείς τεράστια ποσά ως ενίσχυση από άλλα κράτη, από την Εκκλησία, από ιδιώτες. Πού πήγαν όλα αυτά τα χρήματα; Αυτοί που ήταν μέσα στα πράγματα έκαναν περιουσίες από τον σεισμό. Και τα τρισέγονά τους έχουν εξασφαλίσει...».

Οι υπόλοιποι αναγκάστηκαν να παραλάβουν τα σπίτια τους μιστελειωμένα. Αρκετοί με κατασκευασμένο μόνο το υπόγειο, άλλοι στο σκελετό, άλλοι με ολοκληρωμένη τοιχοποιία και άλλοι στα επιχρίσματα. Η κοινοπραξία τα μάζεψε και έφυγε στα τέλη του 2004. Οι περισσότεροι δικαιούχοι δεν έχουν καταφέρει ακόμη να ολοκληρώσουν τα σπίτια τους. Αρκετοί απ' αυτούς αναγκάστηκαν να πάρουν νέα δάνεια και ήδη κάποια σπίτια έχουν κατασχεθεί από τις τράπεζες. Δυστυχώς, μοναδική ενθαρρυντική εικόνα, τα σπίτια και τα καταστήματα που επισκεύασαν από μόνοι τους κάποιοι δημότες, που ξέφυγαν από τις δαγκάνες της δημοτικής αρχής και αξιοποίησαν συνειστά τα χρήματα της κρατικής βοήθειας. ▶

Παρά τα εκατομμύρια που μπήκαν στα ταμεία του δήμου, έργα υποδομής δεν υπάρχουν και οι δρόμοι πλημμυρίζουν με την πρώτη βροχή.

Η Μονάδα Αποτέφρωσης Νοσοκομειακών Απορριμμάτων στον ΧΥΤΑ Ανω Λιοσίων.

Το μέλλον προοιωνίζεται ζοφερό για τους 23.000 κατοίκους των Ανω Λιοσίων. Ο νέος δήμαρχος, Χρήστος Παππούς, ένας 39χρονος καθηγητής Φυσικής που διατηρεί φροντιστήριο στην κεντρική πλατεία Ηρώων, προσπαθεί να συμμαζέψει τα ασυμμάζευτα. Ζητάει χρήματα από το υπουργείο Εσωτερικών για να ολοκληρωθούν τα σπύια των σεισμοπλήκτων. Προσπαθεί με διαβήματα να εξασφαλίσει χρήματα για τους μισθούς των εργαζομένων στις δημοτικές επιχειρήσεις, που παραμένουν επί μήνες απλήρωτοι. Προσπαθεί να διασφαλίσει τις θέσεις εργασίας τους, μεταφέροντάς τους στα Νομικά Πρόσωπα και στον δήμο. Διεκδικεί κάποιο τέλος απο-

κατάστασης για τα επόμενα 20 χρόνια, επικαλούμενος την περιβαλλοντική υποβάθμιση που έχει υποστεί η περιοχή εξαιτίας της λειτουργίας της χωματεράς, ενώ σχεδιάζει τη δημιουργία ηλιακού πάρκου και... χώρων άθλησης πάνω στα βουνά των σκουπιδιών.

Οι κάτοικοι δεν πιστεύουν πλέον τίποτα. Χόρτασαν από κούφια λόγια και υποσχέσεις για εκσυγχρονισμό και ανάπτυξη. Είδαν τις ελπίδες τους να διαψεύδονται επί δεκαετίες, τη ζωή τους να υποβαθμίζεται, τα προβλεβήμενα «πρότυπα» προγράμματα να παραμένουν μακέτες και κάποιους τοπικούς ολιγάρχες να πλουτίζουν προκλητικά εις βάρος τους.

Ωστόσο, αρκετοί δεν απογοητεύο-

νται. Είναι αυτοί που αγαπούν και σέβονται τον τόπο τους, απλοί άνθρωποι που ζούν στα Ανω Λιόσια και εξακολουθούν να αγωνίζονται και να ελπίζουν. «Όλοι εμείς που ζούμε στα Ανω Λιόσια δεν είμαστε ούτε παράλογοι ούτε κατώτεροι άνθρωποι. Θα έλεγα ότι είμαστε δυνατόι που μπορούμε καθημερινά να αναμοχλεύουμε τα “σκουπίδια” για να βρούμε ένα λόγο που να μας κρατάει σε αυτήν την πόλη... Εγώ έχω αποφασίσει να ζήσω σε αυτόν τον τόπο. Το τίμημα που πληρώνω έως τώρα είναι βαρύ. Ομως, όταν έρχονται στιγμές που το άσπρο θαμπώνει το μαύρο, αισθάνομαι ότι όλα είναι εφικτά...», αναφέρει η Ελένη Κολιού. ■

Η χωματερή «έκλεισε», ζήτω η χωματερή

Παρά το φαινομενικό κλείσιμο του ΧΥΤΑ Ανω Λιοσίων και την υποτιθέμενη αποκατάσταση του χώρου των 1.200 στρεμμάτων που καλύπτει, η αλήθεια είναι τελείως διαφορετική. Το «κύτταρο» της Φυλής, στο οποίο καταλήγουν πλέον τα σκουπίδια του Λεκανοπεδίου, συνορεύει με τον ΧΥΤΑ Ανω Λιοσίων. Στην πραγματικότητα βρίσκεται ακριβώς δίπλα του. Απλώς υπάγεται διοικητικά στο δήμο Φυλής. Όσο για την αποκατάσταση του παλιού ΧΥΤΑ ούτε λόγος να γίνεται. Ψευτοσκεπασμένα με χώματα, τα βουνά των σκουπιδιών παραπέμπουν στις γνωστές εικόνες. Στις ακάλυπτες πλαγιές, όπου οι πλαστικές σακούλες εξακολουθούν να ανεμίζουν με τους αέρηδες, εφορμούν καθημερινά σμήνη γλάρων που αναζητούν τροφή, αλλά και εξαθλωμένοι οικονομικοί μετανάστες, που ξεδιαλέγουν αντικείμενα για να τα εμπορευτούν. Όταν φυσούν νοτιοδυτικοί άνεμοι, στα Ανω Λιόσια μυρίζει αποσύνθεση. Όταν φυσάει βοριάς η αφόρητη δυσωδία κατευθύνεται στον Ασπρόπυργο. Στο μεταξύ, πρόσθετη ανησυχία για τη δημόσια υγεία έχουν προκαλέσει στην περιοχή οι διαπιστώσεις του Συνηγόρου του Πο-

λίτη, που σε συνεργασία με κλιμάκιο της Διεύθυνσης Υγειονομικής Μηχανικής και Υγιεινής Περιβάλλοντος του υπουργείου Υγείας πραγματοποίησε πρόσφατα αυτοψία στη Μονάδα Αποτέφρωσης Νοσοκομειακών Απορριμμάτων, μέσα στον ΧΥΤΑ Ανω Λιοσίων. Στην έκθεση αποκαλύπτεται ότι οι 8 τόνοι νοσοκομειακών απορριμμάτων που οδηγούνται κάθε μέρα στη Μονάδα δεν περιέχουν μόνο μολυσματικά απόβλητα, αλλά και τοξικά, «κατά παράβαση των όρων 1 και 2 της Εγκρισης Περιβαλλοντικών Όρων». Επίσης, επισημαίνεται πως «δεν ελέγχεται το ποσοστό των αλογονούχων οργανικών ουσιών που περιέχεται στα νοσοκομειακά απορρίμματα, το οποίο εφόσον ξεπερνάει το 1% απαιτεί καύση σε θερμοκρασία 1.100 βαθμών Κελσίου, προκειμένου να μην απάγονται από την εγκατάσταση στο περιβάλλον παραπροϊόντα καύσης επικίνδυνα για τη δημόσια υγεία (π.χ. διοξίνες, φουράνια)». Στην ίδια έκθεση υπογραμμίζεται ότι τα υγρά απόβλητα που διαρρέουν «υπάρχουν σε βαρέες ενδείξεις ότι μετά τη διέλευσή τους από απλή δεξαμενή καθίζησης οδηγούνται στο κανάλι ομβρίων υδάτων».